

Στη σκιά του πολέμου τελέστηκε στα Ιεροσόλυμα η Δοξολογία για την Εθνική Επέτειο της 25ης Μαρτίου

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Εν μέσω του πολέμου που μαίνεται στη Μέση Ανατολή τελέστηκε την Τετάρτη **25 Μαρτίου** 2026, στα **Ιεροσόλυμα** η Δοξολογία για την Εθνική Επέτειο της Ελληνικής Επανάστασης του 1821. Ο Πανίερος Ναός της Αναστάσεως είναι κλειστός λόγω της εμπόλεμης κατάστασης στην Αγία Γη, και γι' αυτό τον λόγο η Δοξολογία τελέστηκε στον κεντρικό Μοναστηριακό και Πατριαρχικό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης.

Η Δοξολογία αναπέμφθηκε ως ευχαριστία προς τον Θεό για τη βοήθειά Του στην απελευθέρωση του ελληνικού έθνους από τον οθωμανικό ζυγό, αλλά και ως

προσευχή υπέρ αναπαύσεως των ψυχών όσων αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για την ελευθερία.

Της Δοξολογίας προεξήρχε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συμπροσευχομένων Αγιοταφίτων Αρχιερέων και Πατέρων και του εκπροσώπου του Πατριαρχείου Ρουμανίας, Αρχιμανδρίτη π. Ιωάννης.

Παρέστησαν επίσης ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στα Ιεροσόλυμα κ. Δημήτριος Αγγελοσοπούλος, ο Πρόξενος της Γαλλίας στα Ιεροσόλυμα κ. Νικόλαος Κασσιανίδης, καθώς και ο εκπρόσωπος της Κυπριακής Δημοκρατίας στη Ραμάλα κ. Μάριος Σταύρου, μέλη του Ελληνικού Γενικού Προξενείου και μέλη της ελληνικής παροικίας.

Μετά τη Δοξολογία ακολούθησε μετάβαση στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων και μικρή δεξίωση.

Στην προσφώνηση του προς τους συμμετέχοντες στον εορτασμό ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ανέδειξε τη σημασία της Επανάστασης του 1821 ως αγώνα πίστης και ελευθερίας, τονίζοντας τον καθοριστικό ρόλο της Εκκλησίας στη διατήρηση της εθνικής ταυτότητας.

Επισήμανε ότι η θυσία των αγωνιστών αποτελεί ιερή παρακαταθήκη που πρέπει να διαφυλαχθεί και να μεταδοθεί στις επόμενες γενιές, ενώ υπογράμμισε τη διαχρονική αξία της ελευθερίας και της πίστης για το ελληνικό έθνος.

Αναλυτικά η προσφώνηση του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου:

«Όταν αποφασίσαμε να κάμωμε τήν επανάσταση, δέν έσυλλογιστήκαμε, ούτε πόσοι είμεθα, ούτε πώς δέν έχομε άρματα, ούτε ότι οί Τουρκοί έβαστοϋσαν τά κάστρα καί τάς πόλεις... αλλά ως μία βροχή έπεσε σέ όλους μας ή έπιθυμία τής έλευθερίας μας, καί όλοι,... έσυμφωνήσαμε καί έκάμαμε τήν Έπανάσταση... Όταν επιάσαμε τά άρματα, είπαμε πρώτα ύπέρ πίστεως καί έπειτα ύπέρ πατρίδος

»

Ἀπό τήν Ὀμιλία τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη εἰς τήν Πνύκαν, 8 Ὀκτωβρίου 1838.

Ἐκλαμπρότατε Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ Ἀδελφοί.

Ἡ σημερινή ἐπέτειος τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821 κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν ἐν τῇ συλλογικῇ καὶ ἀτομικῇ συνειδήσει τῶν Ἑλλήνων. Καί τοῦτο διότι ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821 δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μέ τάς συγχρόνους ἡμῖν πολεμικάς κρίσεις, ὑποκινουμένας ὑπό ἀνεκδιηγῆτων κινήτρων.

«*Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας*», κατά τόν Γέρο τοῦ Μοριᾶ, ἀπό τόν δυσβάστακτον ζυγόν τῆς ὀθωμανικῆς βαρβαρικῆς δουλείας τετρακοσίων χρόνων ἀλλά καί ἡ ἐκδίωξις τοῦ κατακτητοῦ, ἐπυροδότησε τόν ἀγῶνα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὁ ὁποῖος προσέλαβε ἱερομαρτυρικόν χαρακτήρα, ἀπό τό γεγονός, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός ἐκήρυξε τήν ἔναρξιν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος, εὐλογῶν καί ὑψώνων τό Λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως, τῆς ὁποίας τό σύνθημα ἦτο «*νῦν ὁ ἀγών διά τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τήν ἀγίαν καί τῆς πατρίδος τήν Ἐλευθερίαν*».

Ἡ Ἑλληνική Ἐπανάστασις τοῦ '21 ἀναγνωρίζεται ὡς παγκόσμιον ἱστορικόν γεγονός ἀκαταλύτων ἠθικῶν καί πνευματικῶν ἀξιῶν. Τό ἰδιαίτερον δέ γνώρισμα τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος εἶναι ἡ συμβολή αὐτοῦ, ἀφ' ἑνός μὲν εἰς τήν ἐκ τῆς τέφρας ἐθνικοθρησκευτικῆς παλιγγενεσίας τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Ρωμαίων ἐκ τῆς τυραννικῆς δουλείας τῶν Ὀθωμανῶν· καί ἀφ' ἑτέρου εἰς τήν ἐνθάρρυνσιν καί ἀφύπνισιν τῆς συνειδήσεως τῶν λαῶν, τῶν στερουμένων τοῦ θείου δώρου τῆς ἐλευθερίας καί ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Τοῦτο ἐπιμαρτυρεῖ καί ἡ φωνή τοῦ Ρήγα Φεραίου εἰς τόν ἐπαναστατικόν αὐτοῦ παιᾶνα «*θούριον*»: «*Ἡ ζωὴ τοῦ ἀληθοῦς πολίτου πρέπει νά τελειώνη ἢ διά τήν ἐλευθερίαν ἢ μέ τήν ἐλευθερίαν*».

Τόσον ἡ μακραίων καί πολυσχιδῆς ἱστορία, ὅσον καί ἡ πολιτισμική κληρονομία τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἐκεῖνα τά ἀνεξάλειπτα πνευματικά

μεγέθη, τὰ ὅποια ἐσφυρηλάτησαν καί διεμόρφωσαν τήν ἐθνικοθρησκευτικήν συνείδησιν αὐτῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἀλλά καί τό φρόνημα τῆς φιλοπατρίας, τό ἀρρήκτως συνυφασμένον μέ τήν πίστιν εἰς Θεόν τόν Ἰησοῦν Χριστόν καί τοῦτον ἐσταυρωμένον (Α΄ Κορ. 2,2), τόν ἀναγεννήσαντα ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐκ νεκρῶν (Πρβλ Α΄ Πέτρ. 1,3).

Ἡ ἐπιδειχθεῖσα ἀξιοθαύμαστος αὐταπάρνησις καί αὐτοθυσία τῶν ἐξεγερθέντων ὑποδούλων Ἑλλήνων διά τήν ἐλευθερίαν καί τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐνσημαίνεται εἰς τό σύνθημα «Ἐλευθερία ἢ θάνατος καί νῦν ὁ ὑπέρ πάντων ἀγών», καθώς καί εἰς τούς λόγους τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη: «Μία φορά βαπτίζομεθα μέ τό λάδι, βαπτίζομεθα καί μίαν μέ τό αἷμα διά τήν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μας».

Ἡ δέ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Κλήρου καί τῶν Μοναστηρίων αὐτῆς εἰς τόν ἀγῶνα τῆς ἐθνεγερσίας τοῦ 1821 ὑπῆρξε ὄντως μεγάλη. Αὐτή διεφύλαξε παντοιοτρόπως τήν πίστιν, τήν γλῶσσαν, τήν ἱστορικήν μνήμην καί τήν τῆς Ρωμηοσύνης ἐν γένει παράδοσιν. Διό καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀνεγνωρίσθη ὁ ἐθναρχικός ἡγετικός ρόλος αὐτῆς.

Σημειωτέον ὅτι ὁ ἐορτασμός τῆς ἐθνεγερσίας τοῦ 1821 δέν εἶναι ἀπλῶς γεγονός ἱστορικῆς μνήμης, ἀλλά μᾶλλον ἱερᾶς Παρακαταθήκης σφραγισμένης μέ τό ἀγνόν καί μαρτυρικόν αἷμα «τῆς ἐλευθερίας, ἀπτά κόκκαλα βγαλμένης τῶν Ἑλλήνων τά ἱερά». Τήν ἱεράν ταύτην Παρακαταθήκην ὀφείλομεν, ἀφ' ἑνός μὲν νά διαφυλάξωμεν, ἀφ' ἑτέρου δέ νά παραδώσωμεν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Ἡ Γεραρά Ἀγιοταφίτικῆ ἡμῶν Ἀδελφότης συμμετέχουσα εἰς τόν ἐπετειακόν ἑορτασμόν τῆς ἱερᾶς μνήμης τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ εὐσεβοῦς καί βασιλικοῦ γένους τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων καί τοῦ Ἑθνους ἡμῶν καί ἀξιοχρέως ἀποδίδουσα, κατά τόν θεῖον Παῦλον, «τάς ὀφειλάς τῷ τήν τιμήν τήν τιμήν» (Ρωμ. 13,7), μή δυνηθέντες κατελθεῖν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἕνεκεν τῆς συνεχιζομένης πολεμικῆς κρίσεως, μετέβημεν εἰς τόν Μοναστηριακόν καί Πατριαρχικόν Ναόν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν εἰς τόν ὑπέρ ἡμῶν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα Θεόν καί Σωτῆρα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Προσέτι δέ ἱκετηρίους ἐντεύξεις καί δεήσεις προσηνέγκαμεν ὑπέρ αἰωνίου ἀναπαύσεως ἐν χώρᾳ ζώντων τῶν μακαρίων ψυχῶν τῶν ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος ἀγωνισαμένων καί μαρτυρικῶς ἀναιρεθέντων ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ γένους ἡμῶν ἀγῶσιν.

Ἐπί δέ τούτοις ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον Ἡμῶν καί ἀναφωνήσωμεν,

Ζήτω ἡ 25^ῃ Μαρτίου τοῦ 1821!

Ζήτω τό βασιλικόν γένος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων!

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω ἡ Ἀγιοταφίτικῆ ἡμῶν Ἀδελφότης!

Ἀπό τήν πλευρά του, ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδας στα Ἱεροσόλυμα κ. Δημήτριος Ἀγγελοσοπούλος στήν προσφώνηση του τόνισε ὅτι ἡ Ἑλληνική Ἐπανάσταση θεμελιώθηκε σε ἀξίες ὅπως ἡ ελευθερία, τό δίκαιο καί ὁ νόμος, ὅπως ἀποτυπώνονται καί στή Διακήρυξη τῆς Ἐπιδαύρου.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στο Μεσολόγγι και την ηρωική Έξοδο, ως κορυφαίο σύμβολο αυτοθυσίας και διεθνούς απήχησης του αγώνα. Υπογράμμισε ότι η σύγχρονη Ελλάδα τιμά αυτή την κληρονομιά και οφείλει να παραμένει προσηλωμένη στις πανανθρώπινες αξίες της ειρήνης και της δικαιοσύνης.

Αναλυτικά η προσφώνηση του Γενικού Προξένου της Ελλάδας στα Ιεροσόλυμα κ. Δημητρίου Αγγελοσοπούλου:

«Μακαριώτατε,

Εκλαμπρότατε κύριε Γενικέ Πρόξενε της Γαλλίας στα Ιεροσόλυμα,

Εξοχώτατε κύριε Αντιπρόσωπε της Κύπρου στην Παλαιστίνη,
Σεβαστοί Πατέρες και μέλη της Αγιοταφίτικῆς Αδελφότητος,
Αξιότιμοι συμπατριώτες και φίλοι,

Δέκα μήνες μετά την έναρξη της Επανάστασης του 1821, η πρώτη
Εθνοσυνέλευση των αγωνιζομένων Ελλήνων, στην Επίδαυρο, διατράνωνε
στην Διακήρυξή της:

«Ἀπόγονοι τοῦ σοφοῦ καὶ φιλανθρώπου ἔθνους τῶν Ἑλλήνων, σύγχρονοι
τῶν νῦν πεφωτισμένων καὶ εὐνομουμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης καὶ θεαταὶ
τῶν καλῶν, τὰ ὁποῖα οὗτοι ὑπὸ τὴν ἀδιάρρηκτον τῶν νόμων αἰγίδα
ἀπολαμβάνουσιν, ἦτον ἀδύνατον πλέον νὰ ὑποφέρωμεν μέχρις
ἀναλγησίας καὶ εὐηθείας τὴν σκληρὰν τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους μάστιγα,
ἣτις ἤδη τέσσαρας περίπου αἰῶνας ἐπάταξε τὰς κεφαλὰς ἡμῶν καί, ἀντὶ
τοῦ λόγου, τὴν θέλησιν ὡς νόμον γνωρίζουσα, διώκει καὶ διέταττε τὰ
πάντα δεσποτικῶς καὶ αὐτογνωμόνως.»

Και συνεχίζει πιο κάτω:

«Δίκαια, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἐνέσπειρε βαθέως εἰς τὴν καρδίαν τῶν
ἀνθρώπων καὶ τὰ ὁποῖα οἱ νόμοι, σύμφωνοι μὲ τὴν φύσιν, καθιέρωσαν,
ὄχι τριῶν ἢ τεσσάρων, ἀλλὰ καὶ χιλίων καὶ μυρίων αἰώνων τυραννία δὲν
δύναται νὰ ἐξαλείψῃ· καὶ ἂν ἡ βία ἢ ἡ ἰσχὺς πρὸς τὸν καιρὸν τὰ
καταπλακώσῃ, ταῦτα πάλιν, ἀπαλαίωτα καὶ ἀνεξάλειπτα καθ' ἑαυτά, ἡ
ἰσχὺς ἐμπορεῖ ν' ἀποκαταστήσῃ καὶ ἀναδείξῃ, οἷα καὶ πρότερον καὶ ἀπ'
αἰώνων ἦσαν! Δίκαια, τέλος πάντων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπαύσαμεν μὲ τὰ ὄπλα
νὰ ὑπερασπιζώμεθα ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ὅπως οἱ καιροὶ καὶ αἱ
περιστάσεις ἐπέτρεπον.

Ἀπὸ τοιαύτας ἀρχὰς τῶν φυσικῶν δικαίων ὀρμώμενοι καὶ θέλοντες νὰ
ἐξομοιωθῶμεν μὲ τοὺς λοιποὺς συναδελφούς μας Εὐρωπαίους
χριστιανούς, ἐκινήσαμεν τὸν πόλεμον ...»

Οι μεγαλειώδεις αυτές γραμμές της Διακήρυξης της Εθνοσυνέλευσης της Επιδαύρου καταδεικνύουν ότι, ήδη από την έναρξή της, η Επανάσταση του 1821 εμπνεόταν από τις υψηλές ιδέες του Λόγου, του Νόμου, του Δικαίου, της Ελευθερίας. Επρόκειτο για έναν Αγώνα για αρχές και ιδεώδη που πήγαζαν πλούσια από όλη την μακραίωνη διαδρομή του Ελληνισμού και που απετέλεσαν διαχρονικά το θεμέλιο του παραδείγματος και της προσφοράς του ελληνικού πνεύματος στην Ανθρωπότητα.

Η επιτυχία του Αγώνα των Ελλήνων οφείλεται σε λαμπρές στιγμές γενναιότητας, αλλά πρωτίστως στην επιμονή, αντοχή και αυτοθυσία όλων όσων έμειναν πιστοί σε αυτά τα ιδανικά. Ανάμεσα στις χρυσές σελίδες της Επανάστασης, η Ιερή Πόλη του Μεσολογγίου αποτελεί κορυφαία έκφραση αυτής της διάστασης. Η Ελλάδα έχει κηρύξει το 2026 ως Έτος Μεσολογγίου. Εορτάζουμε και τιμούμε ξεχωριστά την επέτειο των 200 ετών από την Έξοδο του Μεσολογγίου, το πολυαίμακτο τέλος της μακράς και επικής πολιορκίας της πόλης. Αναγνωρίζοντας ότι υπήρξε γεγονός καθοριστικό για την Επανάσταση, αλλά και ασύγκριτο σύμβολο πάλης για την ελευθερία και αξιών που ξεπερνούν τα όρια της εθνικής μας ιστορίας.

Το Μεσολόγγι αποτελούσε επαναστατικό κέντρο, με μεγάλη στρατηγική σημασία για την πορεία του πολέμου της Ανεξαρτησίας. Πολιορκήθηκε για πρώτη φορά το 1822, αλλά, μετά δύο μήνες, οι δυνάμεις του Κιουταχί αναγκάστηκαν να άρουν την πολιορκία με μεγάλες απώλειες. Τον Απρίλιο του 1825, άρχισε η δεύτερη πολιορκία της πόλης, την ηγεσία της οποίας ανέλαβε αργότερα ο Ιμπραήμ, προσθέτοντας τον καλά εκπαιδευμένο αιγυπτιακό στρατό στις τουρκικές δυνάμεις. Ο αποκλεισμός ήταν ασφυκτικός. Η σύγκρουση στους προμαχώνες της πόλης και στις νησίδες της λιμνοθάλασσας σκληρή και αδυσώπητη. Επί ένα χρόνο, η πόλη αντιστάθηκε στις συνεχείς επιθέσεις, απορρίπτοντας τις επανειλημμένες προτάσεις για συνθηκολόγηση.

Πολυάριθμοι φιλέλληνες εθελοντές, από τις περισσότερες χώρες της Ευρώπης, πολέμησαν μεταξύ των υπερασπιστών της μικρής πόλης, που έμελλε να γίνει συνώνυμο της υπέρτατης θυσίας. Τα εθνικά μνημεία των πεσόντων ανά χώρα κοσμούν σήμερα τον «Κήπο των Ηρώων», εκεί όπου τότε αγωνίστηκαν. Στο Μεσολόγγι, η ελληνική υπόθεση έγινε διεθνές ορόσημο για κάθε άνθρωπο ταγμένο στο ιδανικό της ελευθερίας.

Όταν η εξάντληση από την πείνα και τις ασθένειες έφθασε στο έσχατο σημείο, αποφασίσθηκε, αντί για παράδοση, η έξοδος. Ορίσθηκε για την νύχτα του Σαββάτου του Λαζάρου προς την Κυριακή των Βαΐων, 10 προς 11 Απριλίου 1826. Οι ώρες που ακολούθησαν ήταν από τις δραματικότερες της νεότερης ελληνικής Ιστορίας. Από τους 1.700 πολεμιστές, λιγότεροι από τους μισούς κατόρθωσαν να διασπάσουν τον κλοιό που έζωνε την πόλη. Ασθενείς και ηλικιωμένοι, οχυρωμένοι στις πυριτιδαποθήκες της πόλης, συνέχισαν να μάχονται και στο τέλος προτίμησαν να τις ανατινάξουν. 5.000 άμαχοι έχασαν την ζωή τους και 6.000 γυναικόπαιδα πουλήθηκαν στα σκλαβοπάζαρα, από την Κωνσταντινούπολη ως την Αίγυπτο. Λίγα χρόνια μετά, όταν ο Αγώνας για την Ανεξαρτησία θα ευοδωνόταν, μία από τις πρώτες διπλωματικές αποστολές του νέου ελληνικού κράτους θα ήταν στην Αλεξάνδρεια, για τον εντοπισμό και την εξαγορά των σκλάβων.

Η καταστροφή του Μεσολογγίου, κατέστη αμέσως πανευρωπαϊκά ακτινοβόλο σύμβολο. Αυτό που έκανε την άλωση της πόλης τόσο επιβλητική ήταν ο ηρωισμός των ανωνύμων, μιας ολόκληρης κοινωνίας που ομοθυμωσ προτίμησε να εξαλειφθεί, παρά να υποταχθεί. Η θυσία των «Ελεύθερων Πολιορκημένων» ηλέκτρισε την κοινή γνώμη των ευρωπαϊκών κοινωνιών και δημιούργησε ακαταμάχητη δυναμική υπέρ της ιδέας μιας ελεύθερης Ελλάδας. Μιας Ελλάδας που, εκείνη την ώρα, στεκόταν στα ερείπια του Μεσολογγίου, όπως εύγλωττα την παριστά ο διάσημος ομώνυμος πίνακας του Ευγενίου Ντελακρουά. (Τον πίνακα φέτος έχει δανείσει ευγενώς το Μουσείο Καλών Τεχνών της Μπορντώ στο Μουσείο του Μεσολογγίου, για την επέτειο των 200 ετών).

Μακαριώτατε,

Σας ευχαριστούμε πολύ για την Δοξολογία που τελέσατε για την εθνική μας επέτειο. Σήμερα, δύο αιώνες μετά, καθώς η Ελλάδα μπορεί να ατενίζει με αυτοπεποίθηση το μέλλον, τιμά την θυσία εκείνων που της έδωσαν την δυνατότητα αυτή. Και έχει συναίσθηση του ιστορικού χρέους της: να παραμένει πιστή στις πανανθρώπινες αξίες και να

προασπίζεται πάντοτε τα «δίκαια πού ή φύσις ένέσπειρε βαθέως είς τήν καρδίαν τών ανθρώπων». Ιδίως στην δύσκολη εποχή που διανύουμε, με τον πόλεμο και τον ανθρώπινο πόνο να σκιάζουν την πολύπαθη περιοχή μας, θα συνεχίσει, όπως και εσείς το πράττετε, να εργάζεται για τα ιδεώδη της Ειρήνης και της Δικαιοσύνης.

Χρόνια πολλά. Ζήτω η 25^η Μαρτίου 1821.

Ζήτω η Ελλάδα».

Παρακολουθήστε τις προσφωνήσεις:

[](#)

